



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. II. An, & quomodo liceat Confessario vti notitiâ Confessionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

esset, hactenus nullus Theologus inventus fuisset, qui non ausus esset hanc obligationem naturalem pro aliquo valde extraordinario casu negare.

Probatum ergo prima Sententia videlicet. quia si in vilo casu liceret revelare peccatum ex confessione cognitum, redderetur hoc Sacramentum nimis exosum, nec homines amplius ita securè accederent, & sic cederet illa licentia in grave præjudicium, adeoque in irreverentiam hujus Sacramenti. Hæc tamen ratio non omnino convincit. Nam licet hoc Sacramentum sit dignum, ut homines cum illa confidentia accedant, cum qua defacto accedunt, hinc tamen non licet inferre, quòd omne illud debeat esse sub gravi obligatione, quòd requiritur ad tam confidentialem accessum; præsertim si loquamur de illis peccatis, quæ quis non tenetur confiteri: item si advertamus ad illud privilegium, quòd habet hoc Sacramentum, quòd quando est periculum revelationis, possit quis indirectè absolvi ab illo peccato cujus revelationem timet. Sanè negari non potest, quòd adhuc maximum beneficium esset, posse confiteri venialia cum emolumento maximo, etiam si liceret Confessario in casu gravi revelare peccatum veniale: nam licet tunc non daretur tam confidentialis accessus, necdum tamen est probatum, quòd iste confidentialis accessus sit necessariò connexus cum institutione hujus Sacramenti: imò contrarium videtur dicendum, quòd aliter institui potuisset.

CONTROVERSIA II.

An, & quomodo liceat Confessario uti
notitiâ confessionis.

1028. **G**ravis est controversia, an Confessarius possit vti notitiâ hausta ex confessione ad quasdam actiones vel omissiones ex se aliquo licitas, & quæ possent fieri hic & nunc absque notitia talis peccati hausta ex confessione : v. g. an Superior possit subditum amovere ab officio aliquo, vel mittere ad alium locum. fingunt alij alios casus planè metaphysicos, vt, si sciret Confessarius ex confessione, & sine licentia vtendi hac notitia data à pœnitente, sibi esse paratum venenum in potu, an possit abstinere à potu.

Prima sententia affirmat. Tribuitur D. Thomæ quodlib. 5. a. 13. & in 4. diff. 21. q. 3. a. 1. & in supplemento q. 11. a. 1. ad. 3. Secunda Sententia negat. Varij vtraque limitationibus vti- tur, quibus omnibus consideratis fortè non vsque adeo differunt, vt differre videntur.

1029. Dicendum i. Inspecto jure positivo Ecclesiastico, certum est, talem vsum non licere Superioribus Religionum in ordine ad gubernationem suorum subditorum. Extat enim Constitutio Clementis VIII. edita anno 1594. sic loquens. [Tam Superiores pro tempore existentes, quàm Confessarii, qui postea ad Superio-

ritatis gradum fuerint promoti, caveant diligentiſſimè, ne eâ notitiâ, quam de aliorum peccatis in confeſſione habuerunt, ad exteriorem gubernationem utantur.]

1030. Dicendum 2. Notitiam Confessionis licet vti ad illas actiones, quas pudor & verecundia non solet hominibus reddere ingratas, etiam suspicetur fieri dependenter à confessione accepta, modò per illas nec directè nec indirectè reueletur peccatum: v.g. licet pœnitentem fingat affectu prosequi, familiaritatis & confidenciam cum illo agere: in quibus ipsis tamen actionibus causet procedendum est, quia fieri posset, vt licet uterquequin essent actiones gratæ, in his tamen circumstantijs non sine rubore pœnitentis molestè haberentur. Itaque omnis ille vsus hujus notitiæ est licitus, quem li sciunt pœnitentes esse licitum, non propterea quidquam absterrentur à Confessione, quia vident, in illis actionibus non contineri nec directè nec indirectè vllum periculum reuelationis peccati, nullam exprobrationem ejusdem. Ità Lugo, Palao, Pallav. & alij. Hinc ob notitiam confessionis possum moveri ad dispendium, consulendum sine manifestatione personæ, possum vitare illas occasiones in quibus pœnitens lapsus est: potest Superior emendare suum rigorem, si ex confessione intelligat, quibus nasci multas querelas & murmuraciones. Unde dicit Casto Palao, posse Confessionarium vti notitiam ad examinandum complicitem, ita tamen vt non intelligat, unde moveatur ad tale examen. Rationem à priori bene assignat Pallavicinus q. 2. n. 327. debet nimirum obligatio sigilli ita esse constituta, vt non sit nimis onerosa Confessionij (licet vtil tate pœnitentium) ne aliquo ex c. Malitiorum deterreat: ideo non prohibentur genericè illi qui de ijs que audierunt in Confessione, dicuntur dō in singulari casibus nullum sit morale peccatum manifestationis.

Dices. Ex hac ipsa licentia jam ortum periculum aliqujus manifestationis in genere; neque si arbitrio Confessarij committitur, judicet hic & nunc nullum sit periculum, sive fieri Confessarij imprudenter judicent, & sic jam reddent confessio odiosa. R. Esse quidem aliquod nescitum periculum hujusmodi incommensuratum, sed illud esse leve malum, si comparetur cum illo, quod afferret præceptum adeo rigidum, non veritas notitiâ confessionis in casibus & modis restrictis; unde fit, vt neminem absterreat à Confessione.

1031. DICO 3. Ille vñs confessor
est illicitus, cujus licentia redderet confessionem
difficiliorem, quàm sit si ponatur non licere.
clariùs. Ille vñs notit̃ est illicitus, q̃ iur-
vino ex institutione huius Sacramenti, cujus pro-
hibitiõ servit ad facilitandam confessionem. I.
Lugo, Dicañillo, Esparza, Arriaga alij.
Iste est eadem q̃e vrgit pro sigillo, & inde de-
ducitur hæc Conclusio. Vultu nimirum Chasius
hoc Sacramentum sic instituere, & omnia illi
obij-

obligationibus munire, ut, quantum in se erat, tolleretur omnem difficultatem, quæ oritur ex vercundia vel damno incurrendo, & quæ non est intrinseca Confessione. ut proinde in ordine ad commodum & incommodum penitentis, non aliter se habeat notitia Confessarii, quam si non sciret. Hinc

1032. Resolvitur 1. quid agere liceat Confessario, si ex confessione cognoscit imminere sibi grave periculum, quod possit subterfugere vitando notitiâ confessionis. R. Si fuga vel alius actus talis esset, qui nec directè nec indirectè revelaret confessum, peccatum nec redderet aliunde exosam confessionem, liceret: secus, non liceret, quidquid dicat Conink, volens licere fugere, etiam si inde colligerent, se à Petro in Confessione proditos esse, quem bene refutat Lugo: qui etiam rectè addit, casum non esse mortalem, sed metaphysicum; & à tot sæculis non esse auditum, quod contigisset, ut opus fuerit tali usu sine licentia penitentis, qui licentiam libenter dabit, vel si dare nollet, non huic sed alteri confessus esset, vel habuisset justam causam tacendi peccatum, quia est moraliter certum periculum, fore ut Confessarius illâ notitiâ utatur, qui usus si sit gravis penitenti, habet sufficientem causam tacendi pro tunc peccatum, ut farentur Pallavicin. & Esparza. vel denique posset Confessarius prudenter colligere, talem nequam non animo confitendi dixisse, sed animo obligandi Confessarium ad non fugiendum &c. & tunc non obligaret sigillum.

Neque videtur alia mens esse P. Adami Tanneri 10. 4. disp. 6. q. 9. dub. 6. n. 140. quidquid autem sit de illius mente, illud non debeo dissimulare. Hanc partem, ut. 11. Resol. 3. in fine, mirari, quod Tannerus docuerit licitum vsum notitiæ Confessionis in casu posito, contra Decretum quod condidit noster P. Generalis Claudius Aquaviva, prohibens doceri à nostris, aut praticari Sententiam asserentem, iustis de causis licere nonnunquam Confessario, cum id heri potest sine ulla revelata confessionis suspitione uti extra Confessionem notitiâ per confessionem habitâ. Hanc Dianæ admirationem approbat P. Dicastillo n. 140. in fine. Sed uterque admirationem facile deposuisset, si legisset sequens folium P. Tanneri, qui §. Quâ ratione mentionem facit huius ipsius Decreti, ubi notat, prædictum Generalem fuisse super hoc decreto ex Germania consultum, & respondisse, mentem sibi ac propositum fuisse, vsum NB. ejus notitiæ duntaxat prohibere in ijs, quæ pertinent ad regimen & gubernationem superiorum. in cæteris verò casibus qui incident (adeoque etiam in secretis suffragijs, v. g. si ex confessione constaret aliquem esse indignum aut incapacem alicujus beneficii aut officij) cum statuendum nihil, ita se gerere vnumquemque debere, uti conscientia suæ ex Doctorum sententijs consultus fore cognoverit. Denique etiam Castro Pa-

lao ad longum refert verba Decreti illius, nihilominus sententiâ Tanneri tenet.

Pro Sententiâ P. Conink paulò antè relata obijci potest: quia in tali casu videtur fore lex moraliter inobservabilis, considerata humanâ fragilitate. R. Multas alias leges exstare, quæ etiam obligant in casu difficillimo, & moraliter impracticabili, sed rarissimo, eò quod si talis casus exceptus esset, inde per consequentiam sequeretur maximum præjudicium contra finem legis, & sic ejus utilitas elideretur. Exempla sunt obvia. obligatio non mentiendi, non dicendi hæresin externam, non occidendi directè innocentem, exponendi se periculo vitæ ad liberandum eum, quem insultè in tale periculum coniecisti, hæ inquam & plures similes, nullam admittunt exceptionem, ne quidem pro casu quo similes actiones essent necessarie ad conservandam propriam vitam. imò repetiuntur etiam hujusmodi leges humanæ, ut lex non contrahendi cum persona conjuncta in certo gradu; non celebrandi sine vestibus sacris, non in fermentato, &c.

1033. Resolvitur 2. Non licere uti notitiâ confessionis, ad neganda Sacramenta indigno, vel habenti impedimentum ex confessione notum: unde si talis petat denunciari à Parocho, nec Parochus habeat licentiam aperiendi impedimentum, eò quod deberet loqui de peccato audito, debet denunciare, & assistere Matrimonio quantumvis invalido; alioquin jam redderetur odiosa confessio. ut post alios docet P. Aversa de Matrim. q. 7. §. Quod si parochus.

Resolvitur 3. Posse Confessarium in secunda confessione loqui de peccatis auditis in priori confessione, in quantum hoc conducit ad dirigendum penitentem. Tam enim iterum agit Vicarium Christi, & ut talis scit peccata præterita, & statum penitentis inde dependentem. Certè in hac licentia fundat se illa praxis & consilium quod datur penitentibus, ut constanter vni confiteantur. Extendit hoc Lugo cum Henriquez, ut etiam possit statim post datam absolutionem adhuc aliquid monere occasione peccatorum confessorum, quia censetur adhuc moraliter durare illud iudicium, quidquid contradicat Fagundez & Diana.

Resolvitur 4. Contra Suarez, Filliucium, & Nunnium, quod si penitens neget confessario petitam licentiam loquendi de peccatis auditis, non possit de illis loqui, alioquin hæc petitio licentiæ esset mera caremonia & vrbalitas, & hac ratione redderetur exosa confessio, non minùs, imò magis, quam si fuisset, non petita licentiâ, locutus.